

Nr 34

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 31 angående utveckling av försörjningsmöjligheterna i Tornedalen jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 3 januari 1962 dagtecknad proposition, nr 31, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagt utdrag ur statsrådsprotokollet berett riksdagen tillfälle att yttra sig angående de av föredragande departementschefen angivna riktlinjerna för utvecklingen av försörjningsmöjligheterna i Tornedalen.

Beträffande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anföras följande.

Med anledning av väckta motioner (I: 79 och II: 98) hemställde 1954 års riksdag om en utredning rörande de åtgärder, som kunde sättas in för att göra Tornedalen och Överkalixbygden rustade att försörja sin egen befolkning med anlitande av befintliga naturtillgångar och tillgänglig arbetskraft. Den 26 maj 1954 uppdrog Kungl. Maj:t åt länsstyrelsen i Norrbottens län att i samarbete med arbetsmarknadsstyrelsen företa den av riksdagen begärda utredningen.

I propositionen redovisas den begärda utredningen varjämte en översikt framläggs över de åtgärder, som föreslås för att skapa bättre försörjningsmöjligheter för befolkningen i detta område och stimulera till ökad verksamhet inom näringslivet.

Till utskottet har hänvisats följande i anledning av propositionen väckta *motioner*:

1) motionen II: 634 av herrar *Holmberg* och *Hagberg* vari hemställts att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 31 måtte beakta vad i motionen anförts;

2) de likalydande motionerna I: 523 av herr *Hedström m. fl.* och II: 636 av herr *Lassinantti m. fl.* i vilka hemställts att riksdagen vid behandlingen av propositionen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla *dels* om sådan utredning rörande tillämpning i Tornedalen av expropriations- och inlösenförfarande, som berörts i motionen, *och dels* att de övriga synpunkter som framförts i motionen beaktas vid de fortsatta åtgärderna för att förbättra försörjningsläget för befolkningen i Tornedalen; samt

3) de likalydande motionerna I: 746 av herr *Nils-Eric Gustafsson* och

II: 900 av herr Larsson i Hedenäset, i vilka hemställts, att riksdagen vid behandlingen av propositionen måtte

A) i skrivelse till Kungl. Maj:t

1) dels anhålla — för underlättande av den yttre rationaliseringen av Tornedalens jordbruk — om skyndsamt utredning och förslag om utvidgade möjligheter till s. k. värdeutjämningsbidrag samt om möjligheter till statliga bostadslån och lånegarantier, hypotekslån m. m. för bostadsfastigheter, som avstyckas från jordbruksfastighet som ett led i strukturrationaliseringen;

2) dels uttala att driften å bansträckorna Boden—Karungi—Haparanda—Övertorneå bör upprätthållas i minst samma omfattning som hittills samt anhålla om skyndsamt förslag om inrättande av stambillinjer med genomgående SJ-taxor enligt Norrlandskommitténs och Tornedalsutredningens förslag;

3) dels uttala att upprättandet av vägplan för samordning av försvarets och näringslivets intressen må ske så snabbt som möjligt och anhålla om utredning av frågan om särskild ersättning till intressenter i vägprojekt, där militära hinder fortbestår;

4) dels ock anhålla om förslag till 1963 års riksdag i frågan om återförande till tidigare fastigheter av markområden som köpts eller långtidsarrenderats av 1942 års militära markersättningsnämnd; samt

B) beakta vad i övrigt anförts i motionen.

I anledning av propositionen har bankoutskottet företagit en resa i Tornedalen i syfte att på ort och ställe studera förhållandena.

Utskottet

I fråga om såväl befolknings- som näringslivsförhållanden har Norrbotten och särskilt Tornedalen visat en utveckling som i väsentliga avseenden avvikit från den som kännetecknat sydligare delar av landet. Dessa avvikelser kan inte direkt sägas ha inneburit, att utvecklingen i Tornedalen haft en annan riktning, utan har berott på att tendenser som tidigare gjort sig gällande i andra delar av landet uppträtt med en betydande fördröjning.

Den naturliga folkökningen har i Tornedalen, främst genom höga födelseetal, länge varit ovanligt hög, men under senare tid har födelseetalen närmast sig genomsnittssiffrorna för landet. Den faktiska folkökningen har även intill de senaste årtiondena varit stark. En accelererad nettoutflyttning har emellertid under 1950-talet medfört en avsevärd befolkningsminskning.

Den omvandling av samhälls- och näringsliv som skett i vårt land har för Tornedalens del inträtt förhållandevis mycket sent. Inslaget av naturahushållning har ännu under senare tid där varit framträdande. Detta har delvis sammanhängt med att jordbruk med binärningar på ett helt annat sätt än i andra delar av landet fortsatt att vara den dominerande näringen. Då efter

hand en mekanisering och rationalisering av jord- och skogsbruk skjutit fart och en successiv avveckling av naturahushållningen inträtt har därav följt en stark reducering av de traditionella sysselsättningsstillfällena.

I detta sammanhang kan framhållas att en arbetskraftsbesparande rationalisering inom en näringsgren i och för sig inte leder till sämre sysselsättningsmöjligheter totalt i samhället. En rationalisering är ofta direkt förbunden med en efterfrågan på produkter och tjänster från andra delar av näringslivet, och vidare kan rationaliseringsvinsterna ge upphov till en inkomst- och efterfrågeökning. Till en viss del torde en sådan ändrad och ökad efterfrågan komma att behöva tillgodoses inom bygden. Detta gäller exempelvis distributions- och reparationstjänster samt annan liknande service. Oavsett hur stor del av den nyssnämnda »nya» efterfrågan som kommer bygden själv till godo utlöser dock den ändrade produktions- och efterfrågesituationen en förskjutning i företagens lokalisering och i befolkningens lokala fördelning. En fortgående tätortsbildning kommer sålunda till stånd.

Vad Tornedalen beträffar har omdaningsprocessen varit och är förenad med speciella svårigheter och problem. Den minskning av sysselsättningsmöjligheterna inom jordbruksnäringen som följt av dess omvandling och begränsade utvecklingsmöjligheter har inte inom bygden kunnat kompenseras av en tillräckligt stark utbyggnad av industri, hantverk etc. Trots en ökad utflyttning har därigenom en svår arbetslöshet uppstått. Av arbetslöshetskassornas medlemmar i Tornedalen var sålunda närmare 9 procent utan arbete i september 1961. Betydande statliga kostnader har måst läggas ned på åtgärder mot arbetslösheten. Under femårsperioden 1956—1960 har beredskapsarbeten bedrivits till en totalkostnad av 78 milj. kronor, vartill kommer stora utbetalningar från olika arbetslöshetskassor. Brister i försörjningsunderlaget har inte endast kommit till synes i höga arbetslöshetssiffror utan även yttrat sig i låga genomsnittliga inkomstsiffror för de sysselsatta.

Mot bakgrund av sådana förhållanden som här berörts tillkom de i det tidigare omnämnda utredningarna rörande utveckling av försörjningsmöjligheterna i Tornedalen. Att problemen i denna del av landet gjordes till föremål för en särskild undersökning motiverades även av de speciella betingelser som gäller i denna gränsbygd. Utredningsarbetet borde, såsom angavs i bankoutskottets utlåtande (nr 17) till 1954 års riksdag, direkt inriktas på praktiska åtgärder, vilka redan på kort sikt kunde förbättra utkomstmöjligheterna för befolkningen. I första hand borde man försöka underlätta för bygdens egen befolkning att finna uppslag för lönande företagsamhet samt överväga huruvida inte det stöd från det allmännas sida, som sedan länge lämnats med betydande belopp, kunde givas i sådana former, att bygdens förutsättningar till produktivt arbete ökades. Sådana bidragsformer, som syftade till att främja och underlätta en rationellt bedriven och på längre

sikt ekonomiskt lönande verksamhet, vore självfallet att föredra framför subventioner och direkta understöd, vilka kunde bidra till att fördröja ett bättre utnyttjande av resurserna. Särskilt borde det klarläggas inom vilka branscher en nyetablering av lönande företag lämpligen kunde komma till stånd.

De allmänna riktpunkter för utredningsarbetet som angavs i ovan nämnda utlåtande, finner utskottet allttjämt böra vara vägledande för arbetet med att utveckla försörjningsmöjligheterna i Tornedalen. Efter att utifrån denna inställning ha tagit del av resultaten av utredningsarbetet vill utskottet uttala sin tillfredsställelse över den utmärkta grundval för utvecklingsarbetet som där givits. Såväl den inventering av dels de problem och dels de potentiella möjligheter, vilka föreligger inom Tornedalens näringsliv, som de framlagda konkreta förslagen till åtgärder finner utskottet väl avvägda och samordnade. Riksdagen har i annan ordning beretts och kommer i fortsättningen att beredas tillfälle att pröva olika förslag rörande åtgärder för att främja skilda näringar i Tornedalen. Utskottet skall därför här endast beröra några mer allmänna frågor.

Sysselsättningsproblem liknande dem som föreligger i Tornedalen har uppträtt även i andra delar av landet. Dessa problem söker man bemästra genom en kombination av lokaliseringsåtgärder och åtgärder för att omplacera arbetskraft. Samma vägar har utnyttjats även för att komma till rätta med förhållandena i Tornedalen. Utskottet finner dock vägande skäl tala för att man i detta fall ger särskild vikt åt arbetet på att finna nya och bättre sysselsättningsmöjligheter i orten. Med de förhållanden som råder i denna gränsbygd kan en stark uttunning av den nuvarande befolkningen efter hand utlösa en ökad inflyttning från övriga delar av Nordkalotten. På så sätt kan risker för permanenta sysselsättningssvårigheter komma att uppstå. Inför ett sådant perspektiv synes det befogat att söka inrikta ansträngningar och medel, som eljest måste tas i anspråk för beredskapsarbeten, på upparbetandet av nya sysselsättningar. Vidare är det från försvarspolitiska synpunkter ett intresse att söka upprätthålla en levande och blomstrande gränsbygd. Då utskottet sålunda förordar en koncentrerad insats och ett fortsatt arbete efter de linjer som Tornedalsutredningen föreslagit innebär inte detta att rörlighetsstimulerande åtgärder skulle vara mindre behövliga. Såväl för en omflyttning inom bygden, för omskolning etc. som för flyttningar mellan Tornedalen och andra delar av landet är insatser på detta område av stor vikt, i synnerhet då man söker åstadkomma en etablering av nya företag.

Tornedalens speciella ställning i försvarspolitiskt hänseende har skapat vissa specifika problem. Som berörts i utredningen och även särskilt tagits upp i föreliggande proposition och motioner kan ett beaktande av militära synpunkter vid planeringen av allmänna vägar och skogsbilvägar försvåra ett effektivt utnyttjande av bygdens ekonomiska resurser. Utskottet är väl

medvetet om de svåra avvägningsproblem som här föreligger. Det kan ifrågasättas huruvida icke den försvarskostnad det här rör sig om bör delas av alla medborgare. Då det är ett försvarspolitiskt intresse att en levande gränsbygd bibehålles, finner utskottet det angeläget, att de problem som föreligger på detta område ytterligare uppmärksammas och utreds. En sådan vägplan som omnämns i propositionen liksom en undersökning av möjligheterna att lösa de speciella skogsbilvägsproblemen bör sålunda komma till stånd.

Frågan om återförande till tidigare fastigheter av markområden som köpts eller långtidsarrenderats av 1942 års militära markersättningsnämnd har utretts av försvarsstaben. Enligt vad utskottet inhämtat har försvarets fastighetsnämnd avgivit yttrande över utredningen, varefter denna remitterats till länsstyrelsen i Norrbottens län.

De konkreta åtgärder som ansetts böra vidtas för att främja olika näringar har bragts eller kommer att bringas under riksdagens prövning efter förberedande handläggning av andra utskott. En redovisning av de åtgärder som därvid är i fråga har lämnats i förevarande proposition. Under hänvisning därtill skall utskottet begränsa sig till ett omnämnande av riksdagens ställningstagande till framlagda förslag samt beröra vissa frågor som motionsledes förts fram.

Enligt beslut av 1960 års riksdag utgår under nionde huvudtiteln anslag till bidrag till produktionsbefrämjande åtgärder i Norrland m. m. I årets statsverksproposition framlades förslag om att medelsanvisningen till de koncentrerade rationaliseringsinsatserna skulle höjas med 1 000 000 kr. till 3 050 000 kr. Vid fördelningen av dessa medel skulle Tornedalens intressen särskilt beaktas. Jordbruksutskottet tillstyrkte (utl. 1 s. 22) förslaget att rationaliseringen i Tornedalen skall intensifieras, och riksdagen beslöt i enlighet härmed (skr. 9).

Den starka ägosplittringen i Tornedalen skapar speciellt svåra problem för rationaliseringsverksamheten. Förhållandena synes här vara i viss mån likartade med dem som råder i Kopparbergs län. Utskottet vill i detta sammanhang erinra om att i sistnämnda fall uttalade 1960 års jordbruksutskott i sitt av riksdagen godkända utlåtande nr 19 (skr. 212), att det var av sådan vikt att söka komma till rätta med de otillfredsställande förhållandena att Kungl. Maj:t oberoende av pågående utredningsarbeten beträffande fastighetsbildnings- och jordlagstiftningen borde överväga ändringar i gällande regler och bestämmelser för att på så sätt påskynda fastighetsregleringarna i Kopparbergs län. 1962 års riksdag (prop. 159, LIIIU 35, skr. 350) har också antagit lag om äganderättsutredning, lagfart och sammanläggning av fastigheter i vissa fall i Kopparbergs län. Liknande speciella åtgärder kan visa sig behövliga även i Tornedalen.

Även i fråga om det ekonomiska stödet till rationaliseringsåtgärderna i Kopparbergs län kan en sak anföras som har intresse för motsvarande

arbete i Tornedalen. I proposition nr 134 till 1961 års riksdag anfördes (s. 28) sålunda: »Jag vill samtidigt särskilt framhålla de möjligheter, som föreligger att enligt 9 § rationaliseringskungörelsen vid förvärv av mark för rationaliseringsändamål bevilja statsbidrag med belopp motsvarande skillnaden mellan godkänd köpeskilling för fastighet eller fastighetsdel och det värde fastigheten eller fastighetsdelen kan anses äga för den bruksenhet till vilken den skall läggas. Enligt min uppfattning bör sådant s. k. värdeutjämningsbidrag kunna komma i fråga i relativt stor utsträckning i de vid rationaliseringen i länet ofta förekommande fall, då byggnader eller andra fasta anläggningar finnes och dessa är obehövliga eller oanvändbara för den rationaliserade bruksenheten.»

I Tornedalsutredningen, remissyttranden och motioner har påtalats de svårigheter för rationaliseringsåtgärderna inom jordbruket som föreligger till följd av att så stor del av jorden tillhör dödsbodelägare. Med anledning därav bör nämnas att dessa problem blivit föremål för undersökningar genom lantmäteri-, skogs- och lantbruksstyrelsernas försorg. Dessa organ har i skrivelse till Kungl. Maj:t den 27 september 1962 framhållit, att en utredning syftande till en allmän revision av gällande regler om dödsboets organisation och representation framstår som en ytterst angelägen åtgärd. För att snabbt komma till rätta med vissa problem som ofta uppkommer vid handhavandet av förrättningsverksamheten och frågor angående jordens och skogens skötsel föreslår dock styrelserna att vissa begränsade lagstiftningsändringar genast vidtas. Detta förslag innebär att domstol på initiativ av delägare eller myndighet skall kunna förordna ett särskilt ombud för dödsbo med behörighet att företräda fastighetsägaren i vissa särskilt angivna situationer, exempelvis skogsvårdsärende, fastighetsbildnings- och syneförrättningar.

På skogens område har förslag framlagts (nionde huvudtiteln s. 262) om en anslagshöjning med 1,5 mkr. i fråga om Åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland. Av anslaget beräknas 800 000 kr. användas för bidrag till skogliga åtgärder i Tornedalen. På tillstyrkan av jordbruksutskottet (utl. 16 s. 20, 32) har riksdagen med avslag å vissa motioner om ytterligare höjd medelstillelning m. m. bifallit Kungl. Maj:ts förslag (skr. 253). Departementschefen uttalar sig i nämnda proposition jämväl om svårigheterna att utbygga skogsvägsnätet i Tornedalen med hänsyn till försvarets intressen (s. 265). Kostnader för skogsvägsplanering som inte inrymdes under skogsvårdsstyrelsernas och lantmäteriorganisationens ordinarie anslag borde kunna bestridas ur anslag för Åtgärder om ökad skogsproduktion. Då bidrag beviljades till företag borde beaktas den eventuella fördyring, som förorsakades av hänsynstagande till försvarets intressen. I fråga om vissa andra frågor rörande skogsbilvägarna som har samband med försvaret har utskottet i det föregående anfört synpunkter.

I fråga om fiskerinäringen uttalar i årets statsverksproposition under

nionde huvudtiteln (s. 345) att kostnaderna för en inventering av fiskevattnen i Tornedalen borde bestridas av vattenavgifter och inte belasta riksstaten. Underlättande av isnotsfisket inom Tornedalsområdet borde vidare bestridas av medel ur anslaget Gottgörelse till fiskenäringen för av dess utövare erlagd bensinskatt, vilket anslag föreslogs höjt med hänsyn till bensinskattehöjningen. Riksdagen har utan erinran antagit dessa förslag (skr. 179).

I särskild proposition till årets riksdag angående rennäringsens främjande (nr 68) hänvisar departementschefen till Tornedalsutredningen och framhåller att där framförda förslag bör upptas till prövning i gängse ordning av bland annat lappväsendet och lantbruksstyrelsen. Genomförandet bör ske i den mån resurserna medger efter avvägning mot andra för rennäringsen viktiga åtgärder. Förslagen i nämnda proposition antogs av riksdagen (skr. 238).

I fråga om de allmänna vägarna framlades i statsverkspropositionen förslag om en ökning av vägbudgeten. Av ökningen föreslogs 60 mkr. skola användas för norrlandslänen (s. 45). På tillstyrkan av statsutskottet har riksdagen bifallit denna uppdelning av anslagsmedlen. I detta sammanhang bör erinras om departementschefens uttalande i Tornedalspropositionen angående nödvändigheten av upprättandet av en långsiktig vägplan för alla vägar inom Tornedalen. Denna vägplan anses bära upprättas under länsstyrelsens ledning i samråd med bl. a. de militära myndigheterna. I fråga om busstrafiken utgår vissa statsbidrag till på landsbygden upprätthållen linjetrafik för personbefordran med motorfordon. Förslag om sådana bidrag för innevarande budgetår, varigenom busstrafiken även i Tornedalen erhåller stöd, framlades under sjätte huvudtiteln, vilket bifallits av riksdagen (skr. 196). Bland transportfrågorna är vidare taxesättningen för och övriga kostnadsspörsmål i samband med godsbeordran av mycket stor vikt för Tornedalen, vilka problem förtjänar att noga beaktas och följas i det fortsatta arbetet.

För Tornedalen är möjligheterna till en utveckling av industrien av särskilt stor betydelse. I prop. 35 till årets riksdag angående aktieteckning i Aktiebolaget Statens skogsindustrier berördes frågan om en utbyggnad av Karlsborgsverken (s. 23—24). Förberedande utredningar och projektering för en sådan utbyggnad, vilken anses vara av stor betydelse för tillvaratagandet av skogstillgångarna i Tornedalen, föreslogs komma till stånd, vilket bifölls av riksdagen (skr. 291). För att främja småindustri och hantverk har riksdagen efter förslag som framlagts i statsverkspropositionen medgivit en med 100 000 kr. ökad medelstilldelning till företagarföreningen i Norrbotten (skr. 10), varigenom en utbyggd konsultverksamhet kan komma till stånd i Tornedalen. Inrättandet av en särskild tjänst inom statens hantverksinstitut för att möjliggöra en permanentning och utbyggnad av hantverksinstitutets kursverksamhet i Norrbotten, som godkänts av riks-

dagen (10 ht s. 32 och skr. 10) utgör ett annat bidrag till främjande av hantverk och småindustri i denna del av landet. För möjligheterna att bredda försörjningsunderlaget i Tornedalen tilldrar sig vidare pågående kartläggnings- och prospekteringsarbeten i fråga om järnmalms- och grafitfyndigheter stort intresse. Undersökningarna av fyndigheterna i Kaunisvaara samt prospekteringsverksamheten inom Pajala- och Tärendöområdena har kunnat intensifieras genom ökade anslag under innevarande budgetår (se statsverksprop. 10 ht s. 78).

Förutsättningar synes föreligga att stimulera och utveckla turistnäringen, som ännu spelar en blygsam roll i Tornedalens näringsliv. Genom bidrag ur fonden för friluftslivets främjande borde visst stöd kunna erhållas för det lokala arbetet att åstadkomma de anordningar, som erfordras för att ta emot en växande turistström.

Inom arbetsmarknadspolitikens område har intensifiering av förmedlingsverksamheten i övre Norrland godkänts av riksdagen (skr. 5) genom bifall till anslag under femte huvudtiteln för Arbetsförmedlingen: Omkostnader (s. 127). Slutligen kan erinras om de ändrade grunder för bidrag till skattelindring åt synnerligt skattetyngda kommuner som genomförts (prop. 111/1962 och skr. 198). Vid utformningen av dessa ändringar har särskilt beaktats (departementschefens uttalande s. 26) de skatteförhållanden som råder i Tornedalen.

Genom inrättandet av Norrlandsfonden har särskilda möjligheter att finansiera utvecklingen av företagsamhet i Tornedalen liksom i andra delar av övre Norrland skapats. I detta sammanhang kan förtjäna omnämnas några ändamål som hittills erhållit anslag ur fonden. Till undersökning av grafit- och kalkstensfyndigheterna i Norrbottens län har anslagits 1 mkr. En stor del av ifrågakvarande fyndigheter finns inom Tornedalen. Norrbottens läns hushållningssällskap har erhållit 80 000 kr. för en utredning rörande förutsättningarna att uppföra en frysanläggning för bär och fisk. Vissa utredningsobjekt har en något mer indirekt anknytning till Tornedalen, och bland dessa kan nämnas anslag om 250 000 kr. till Sveriges utsädesförening i Svalöv för viss forskning på potatisodlingens område, anslag till skogshögskolan för skogsföryngringsforskning (1 mkr.) och för högmekanisering inom skogsbruket (300 000 kr.) samt anslag om 70 000 kr. till Norrbottens läns företagarförening för tillverkning av prototyper till maskiner för småindustri och hantverk.

Sammanfattningsvis vill utskottet framhålla nödvändigheten av en långsiktig planering för att effektivt utnyttja bygdens naturtillgångar. Jordbruket i älvdalarna måste bli föremål för en storleksrationalisering med bättre arronderingsförhållande så att man på sikt erhåller bärkraftiga jordbruk.

Skogsbruket utgör för närvarande ryggraden i bygdens näringsliv. Från både enskild och allmän synpunkt är det nödvändigt att den skogliga upp-

rustningen fullföljs. Ett väl utbyggt skogsvägsnät är angeläget både från transportsynpunkt och för bedrivande av en effektiv skogsvård. Det allmänna vägnätets förstärkning och utbyggnad är av största betydelse för utnyttjande av råvarutillgångarna. För att vinna avsättning för skogens råvaror är en utbyggnad av skogsindustrien angelägen. Hantverk och småindustri uppbyggd på basnäringarna bör stödjas både tekniskt och ekonomiskt i syfte att betjäna landsdelens behov.

Som av det ovanstående framgått har åtgärder vidtagits på ett flertal skilda områden för att förbättra utkomstmöjligheterna i Tornedalen. Utskottet, som haft tillfälle att på ort och ställe studera förhållandena, vill även framhålla de betydande kommunala och privata insatser och initiativ som gjorts i Tornedalen för att ta vara på och utveckla bygdens odlings- och sysselsättningsmöjligheter. Angeläget är att söka stimulera och stödja de ansträngningar som görs av bygdens egen befolkning. Av vikt är därvid att statsmakterna i fortsättningen fortlöpande följer utvecklingen i Tornedalen, så att kommande statliga insatser på bästa sätt anpassas till och inriktas efter de lokala förutsättningarna.

Aberopande det ovan anförda får utskottet hemställa,

A. att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t som sin mening giva till känna vad utskottet ovan anført.

B. att riksdagen måtte anse följande motioner besvarade med vad utskottet ovan anført, nämligen

- 1) de likalydande motionerna I: 523 och II: 636;
- 2) motionen II: 634 samt
- 3) de likalydande motionerna I: 746 och II: 900.

Stockholm den 13 november 1962

På bankoutskottets vägnar:

C. G. REGNÉLL

Närvarande:

från första kammaren: herrar Ståhle, Fahlander, Gustaf Henry Hansson, Gorthon, Palm, Mattsson, Dahlberg och Nyman;

från andra kammaren: herrar Regnéll, Persson i Appuna, fru Renström-Ingenäs, herrar Carlsson i Tibro, Bengtsson i Landskrona, Berglund, Börjesson i Glömminge och Lindkvist.